

הל'י, המספרת על מאבקה לקבל עבודה מבלי לעבוד את מיטות המזמינים

שלוש. בכלל לא היו לי בעיות שהוא כושי. אני אהבתי אותו והסכמתי להיות איתו כל הזמן. אבל הוא לא רצה להישאר בארץ, רק רצה לחזור לארץ שלו ואני לא הייתי מוכנה לגור בניגריה או נפרדו. היו בחורות ששאלו אותי איך אני

בתמונת דוגמנות שחקנית או דוגמנית

מסוגלת להתנשק איתו ואם אני לא פוחדת ממנו בלילה וכל מיני שאלות שרק הצי חיקו אותי. הייתי עונה לכולם שזאת אהבה ולא משנה לי צבע העור שלו. רק אמא שלי לא הסכימה כי רצתה שאני אתחתן עם ישראלי, יהודי ולבן.

להכיר

יותר טוב

פ עם פנתי לאופנאי. הוא אמר לי: "בואי, תעלי למעלה, נראה את ה" מידות שלך". אז אמרתי לו שהמידות שלי מופיעות בכרטיס הביקור שלי אז

ארוחת-צהרים. אז אמרתי לו: "כן". הוא אמר לי שיש לו עכשיו כמה שעות זמן ושהוא צריך להתייעץ עם המודליסטית שלו, ולקח אותי לאיזה בית של חבר שלו. שאלתי אותו: "אתה לוקח אותי לבית הזה בשביל מה?" אז הוא אמר לי "בש" ביל לשבת, להכיר יותר טוב", איך שהוא בא. הוא נצמד אלי, והתחיל לגעת בי. אני סרבתי, לא הסכמתי, כי לא בא לי עלי. פעם שמעתי שבשביל להיות דוגמנית אני צריכה להיות סימפסית ולשכב עם גברים. סימפסית — כן, אני סימפסית. אבל לשכב עם גברים, להיות, איך ש" אומרים. דוגמנית חופשייה — לזה אני לא מסכימה. אז חשבתי לעצמי — בילויים כן, אבל לשכב — פה צריך להתנהג בחוכמה. אותו אופנאי לא התקשר יותר.

היה גם סוכן אחר שהכיר אותי סתם ברחוב, ומה הוא אמר לי? "אני רוצה שאת תמדי בגדים ואנחנו נבלה". אני אמרתי לו: "אני מוכנה לבלות איתך, אבל אם אתה סוכן רציני ובאמת מתפעל ממני אז תראה לי".

הוא בא אלי הביתה והביא איתו בגדים שאמר, ואמר שהוא יתן לי חולצה ב" מתנה אם אני אשכב איתו. אז אני אמרתי לו: "תקשיב, אם אתה חשבת לבוא אלי הביתה ולשכב איתי, אז היית צריך לומר לי שאתה נקבע פגישה בלילי, אבל לא לספר לי סיפורים. יתכן שיבוא לי עליך, אבל אם אתה מציע לי עבודה או קודם ביונס, אחר-כך פנתי".

היה עוד אחד, מדדתי אצלו בגדים והיו מיזמוזים, אז אני אמרתי לעצמי, "איך יזיה פה? מאופנאי לאופנאי כולם רק רוצים לשכב ואין ביונס. אז התאכזבתי מהנושא של האופנאים ועכשיו כדי לקדם את הקאריירה שלי אני אהבת בעיקר להכיר אנשים. הכרתי הרבה אנשים חשור בים, אבל אני לא זוכרת את השמות שלהם. הם כולם מבקשים לשחק בי. יש לי ידידים עורכדין, מהנדסים, אני לא רוצה לומר את שמותיהם כי אני עוד נפגשת איתם. ארכיטקטים, בעלי-חנויות. אני מכירה אותם ככה: אני צועדת ברחוב או יושב בבית-קפה, בים, במיסעדה או במועדון, וזה מה שיוצא לי להכיר. לפע" עמים מתחילים איתי שלושה ביום, לפע" מים יותר. אבל אני אהבת רק גבר אחד ליום. אני אהבת להתחיל איתו את היום ולגמור איתו את הערב. לי לא משנה אם הוא עורכדין או מהנדס. אני לא אהבת להיכנס למועדון לבד, כי אז לא אדע במי לבחור וגם תהיה פה קינאה.

סוג הגברים שלי זה ככה: לא משחק לי יופיו של הגבר או מכוניתו היפה, כי

עם ידיד בבילוי

"לבלות אני מוכנה עם כל אחד"

יוצא לי להכיר הרבה הרבה עם מכוניות יפות. גם ביתו היפה לא משנה לי, אלא היחס. כן, היחס. זאת אומרת איפה הוא נפגש איתי, לאן הוא לוקח אותי לבלות. אם הוא מזמין אותי רק לקפה או לביתו, או אם הוא רוצה בביתי, היחס. אישית אני אהבת לבלות במקום שיש בו הרבה

כשבאתי לאופנאי הזה אמרתי לו: "שמי אנה, והמידות שלי הן שש-שמונה וזהו. בכל זאת הוא עלה איתי למעלה כדי למדוד בגדים, וראה שזה באמת מתאים לי. אחר-כך, אני לא יודעת איך זה קרה, הוא לא ישר נגע בי, אלא שאל אותי אם אני פנוייה לצהרים. אני חשבתי לי

אנשים, אבל סולידי. אבל יש הרבה ש" ואני מתעניינת גם בספרים, ובעתיד אני רוצה לעסוק בקולנוע או להיות רקדנית.

תמיד אהבתי לרקוד, בעיקר לפי הקצב. אני מקווה שאצליח, כי אצלי יש עיקרון — קודם העבודה אחר-כך הבילויים.